

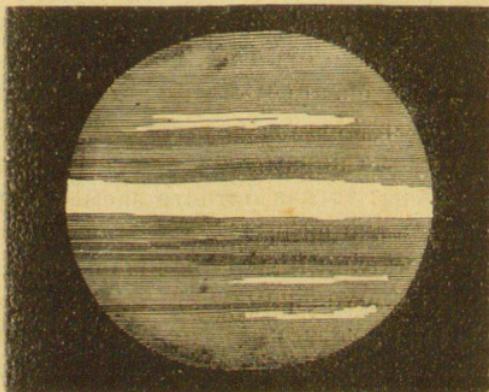
115. АСТЕРОИДЫ. Почти нищо не си знае за физическите направления на астероидите, защото те са твърде малки и даже вън най добрытъ телескопи са представляватъ за светливи точки, като неподвижните звезди. Споредъ мнението на астрономът Ольберса, астероидите са късове от един голямъ планета, които никога е съществувала между Марса и Юпитера и ся пръснала отъ някой вътрешенъ преворотъ. Те сички са по малки отъ лунните и някои изъ тяхъ са мърдатъ въплощатъ, кои са наведени къмъ еклиптиката подъ големи ъгли, тъй щото астероидите могатъ да ся появяватъ не само близо при еклиптиката, но и въ други части на небето.

116. ЮПИТЕРЪ. За невооружено око този планета има видъ на ярък звездъ отъ първъ величинъ, но, на която блъскавината е по слаба отъ блъскавината на Венера, даже въ слабиятъ телескопи, тя ся представлява като кръгъ, на когото диаметрътъ ся изменява отъ $30''$ до $46''$. Споредъ големината Юпитеръ заема първо място между планетите; истинският му диаметъ е 11 пъти, а обемътъ 1400 пъти по големътъ отъ диаметрътъ и обемътъ на земята; около слънцето ся обръща за 12 години а около осъта за 10 часа; осъта е почти перпендикулярна къмъ площадта на орбитата; отъ това върху него дентъ постоянно е равенъ на нощта, времена-та на годината и тем-пературата почти ся неизменява.

Като погледнешъ слънцето отъ Юпитера ся представлява като малък кръгъ въ 6', а земята и Венера въ видъ на малки звѣ-зици. Стиснатината

$$\text{на Юпитера} = \frac{1}{17}.$$

чърт. 87.

Въ силниятъ телескопи (чърт. 87) върхътъ повърхността на Юпитера можатъ да ся забелязатъ пятна, които иматъ видъ на сивкави ивици, паралелни къмъ екваторътъ на планетата.